

כמו ישראליות רבות נסחפה גם עדנה מר אחרי החלום הנוצץ של בעל אמריקאי - והסוף היה כמו במיקרים רבים

ש סלט הערב? שאלת, כשאת, כשאת בוחנת את הארוחה שהכנת לך. באתו לילה גיליתי לראשונה את הבז שבקולך והשינאה שבעינייך. „אין סלט“, ענית, כשאני מנקה את צלחתי משרידי הספגטי.

תמיד היית תובענית, קשה במידה שלא תיאמן. עכשיו הוסיפו השינאה והי בוז מימד חדש לחיינו. „הוא הכין שני עורים?“ שאלת למראה בננו האוכל עדיין את ארוחתו. „ודאי, הכנו אותם ביחד כמו בכל יום.“

„אל תתחכם איתי. אתה יודע שאני הרבה יותר פיקחית ממך.“ פעמים כה רבות במשך עשר שנות ניי שואינו שמעתי את המישפט הזה. לרנע שאלתי את עצמי עד כמה את באמת פיקחית? כמו שועל האורב לטרפו, פיקחית כמו נמר המסתער על אילנה. לא אינטליגנטית, לא מהירת תפיסה. רק פיקחית.

מחשבה זו החזירה אותי עשר שנים אחורה, כשמכר משותף שלנו הזהיר או- תי: „אל תתחתן איתה, היא תשגע אותך. היא פיקחית מדי, כמו כל הבחורות הישראליות.“

מאוחר מדי גיליתי למה התכוון. לנערות הישראליות יש עידון חיצוני, אבל הן חסרות תרבות. שאפתניות, חזקות-יאופי ואכזריות. תכונות אלה יכלו להחשב מעלות, אם היית מנצלת אותן לטובת משפחתך. אבל במקום זה השתמשת בהן כדי להתגונן מפני איומים, לעיתים אמיתיים אבל לרוב דימויניים, כשאת רואה את עצמך קורבנם העיקרי.

הלילה הראשון

ע ארצה"ב חלמתי עוד כשהייתי קטנה. הייתי יושבת באולם-הקולנוע החשוך, ומסתכלת בעולם מלא הזוהר, שעל המסך. אפשרות להגשים את החלום סיפק לי דודי שהמין אותי אליו בניו-יורק. הייתי אז בת עשרים, מלאה בתקוות. לא נסעתי כדי להתחתן. חשבתי להיות שם שנה, ללמוד משחק ולחזור. התיאטרון היה האהבה הגדולה שלי. עוד בארץ למדתי משחק בהבימה, ומאחר והיה לי גם נסיון מלהקה-יצאית. חשבתי שזה יהיה נפלא ל- השלים אותו בעזרת לימודים בניו-יורק. הפגישה הראשונה עם העיר היתה מאכזבת. הגעתי לניו-יורק מכוסה שלג, קרה, ואפורה. בשבועות הראשונים גרתי בבית דודי. היא התנגד שאלמד תיאטרון, ומכיוון שהייתי בטוחה שאחזור לארץ, לא התעקשתי. נרשמתי לסמינר למורים. זמן קצר אחר-כך עברתי לגור בביתם של קרובים לחוקים במנהטן. היה לי אצלם חדר קטן. למרות קשרי המשפחה היינו כמו זרים, ולמעשה היתה זו ראשית דרכי העצמאית בעיר החדשה.

ערב אחד הופעתי בתפקיד ראשי בהצגה שהועלתה בסמינר. בדרכי הביתה פגשתי חברה, והחלטנו להעביר את הערב על כוס קפה בסניף, קפה ישראלי בניו-יורק. ליד אחד השולחנות זיהיתי ידיד. לידו ישב בחור יפה להפליא. היו לו עיניים ירוקות, שיער בהיר והוא היה גבוה.

כך הכרתי את הווארד. מאוחר יותר, כי שכבר ידענו שנשאר ביחד, הוא סיפר לי שראה אותי ברחוב עוד לפני הפגישה ב- בית-הקפה. כבר אז מצאתי חן בעיניו. לי מעשה גרנו באתו רחוב, אבל בניו-יורק אנשים יכולים לגור אחד ליד השני במשך שנים ולא לדעת אחוי מהשני.

באותו ערב קר בבית-הקפה לא הראיתי לו שהוא מוצא חן בעיני. אבל כשנפרדנו, קיוויתי שהוא יבוא לכסית גם למחרת. הוא בא. מצאתי אותו עם עוד זוג. בסיומו של הערב הוא ליווה אותי הביתה. הגשם לא הפסיק לרדת. הצטופפנו תחת מטריה אחת, ודיברנו. בתום המש שעות של שיחה, כשלו אין מושג בעברית והאנגלית שלי רצוצה, היינו מאוהבים.

שלושת החודשים שעברו מאז ועד ניי שואינו היו אולי החודשים היפים בחיינו. שלי בניו-יורק. כבר בפגישה השנייה ידענו שנתחתן. היינו נפגשים יום-יום. היה לו קול נהדר. הוא היה שר לי את השירים שכתב בשבילי. היה בו שפע של חום,

כאשר ראו אותה הו-
לכת בשימלת הכנור
לות הזכנה, דימו רי-
ביום כי השימלה עשוי
ייה משמרות של
כסף. שמרות דולרים!
אך לה הפכה שימלת
חופה זו — לכבלים.

היום היא שוכ בבת. עדיין יפה ומטופחת. אבל כבר כלו הזום. החלום, בינתיים, החמיץ ונמוג כביר צה פמיכה ומכוערת שי אמובה. מאמריקה. מהזוהר. מהאיש שבמרחקים. היום היא אם לכן בן 10, שאבני נותר בארצות הברית. למערכת „העולם הזה“ הגיע בימים אלה מכתב האב, שופע האשמות נגד אשתו שעלתה ארי צה. „העולם הזה“ מפרסם את מכתב הבעל ואת תגור בת עדנה. רק השמות הוסוו. זהו הדיישיח ביניהם:

כשנות ה-20 לחייה היתה עדנה מר נערה של חופים קיצונים, חולצות הדוקות, בתייקפה דיזנזופיים, צחוק וכילויים. כבת להורים אמידים, שניחנה גם כנות הטוב ופנים נאות, השתרע לפני עתיד בהיר ומלא הבטחות. היו אלה ראשית שנות ה-60 בתלי אכוב. שנים בהן ראתה עצמה כל נערה בעזרת נתוי נים כשלה, מועמדת בטוחה למיזיונר אמריקאי. כמו רבות אחרות נסעה לה גם עדנה מר לארץ האפשרו- יות ומצאה אותה מוגבלת מאוד.